vá-li zákon ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. z., v § 6 strážnímu zřízenci právo odejmouti věci, které pravděpodobně pocházejí z trestného činu spáchaného na věcech svěřených jeho dohledu, a to i k r o m ě případu, když byl někdo při samém skutku přistižen — a zde hledíc ke znění druhého odstavce § 3 téhož zákona, jednajícího jen o zatčení, dlužno rozuměti oprávnění k zákroku i na místech, jež nejsou nablízku věcí pod dohled jeho svěřených — vykonává přísežný lesní hajný svoji službu i mimo les, v němž je ustanoven, když při návratu ze služební pochůzky do své hájovny zadrží na cestě — a nesejde na tom, zda 500 m či půl hodiny od lesa — člověka nesoucího lesní strom a vyzve ho, aby mu vysvětlil, odkud jde a odkud smrk nese, maje podezření, že byl spáchán trestný skutek na majetku svěřeném jeho dozoru.

Zmateční stížnost se domnívá, že nejvyšší soud ve svých rozhodnutích čís. 4264 a 4688 Sb. n. s. vyložil zákon tak, že lesnímu orgánu lze ve smyslu § 58 pat. čís. 250/1852 ř. z., § 6 zák. čís. 84/1872 ř. z. a § 1 zem. zákona moravského čís. 75/1887 z. z. přiznati zvýšenou ochranu osoby vrchnostenské jen tenkráte, zakročuje-li mimo svůj služební obvod v b e z p r o s t ř e d n í m jeho okolí; přehlíží však, že při řešení oněch konkretních případů, v nichž šlo o zákrok skutečně jen v bezprostřední blízkosti služebního obvodu, neměl zrušovací soud příčiny všeobecněji se vysloviti v širším rozsahu, než pokud to vyžadovaly námitky proti tehdejším rozsudkům vznesené, že však důvody rozhodnutí jedině směrodatně vyjadřující názor zrušovacího soudu, jasně naznačují, že zrušovací soud nevylučuje z této zvýšené ochrany lesního hajného ani tam, kde zakročuje mimo svůj služební obvod a to ani v místech od něho vzdálenějších. Totéž platí, pokud se týče kontinuity služebního úkonu. V rozhodnutích č. 1417 a 4116 Sb. n. s., na něž se odvolává zmateční stížnost, je zdůrazňována pouze konkretní nutnost výkonu služby i mimo revír svěřený dozoru. Ze znění §§ 57 a 58 zákona čís. 250/1852 ř. z., ve spojení s předpisy §§ 3 až 6 zák. čís. 84/1872 ř. z. nelze vůbec dovozovati, že by zákon jako předpoklad zvýšené ochrany lesní stráže ve smyslu § 68 tr. z. požadoval ničím nepřerušený výkon služby od míst, jež jsou pro službu přikázána, až tam, kde se stal zákrok na ochranu lesního majetku. Kdežto §§ 57 a 58 zák. čís. 250/1852 ř. z. a § 3, čís. 1, a § 5 zák. čís. 84/1872 ř. z. upravují postup lesního orgánu pro případ, kdy pachatel byl při skutku přistižen, opravňuje § 6 zák. čís. 84/1872 ř. z., jenž na rozdíl od úkonu zatčení normuje též méně intensivní zákrok odnětí věci a právo dožadovati se ospravedlnění, ke služebnímu úkonu tohoto druhu i kromě oněch případů dříve zníněných, tedy i mimo obvod revíru a mimo blízké jeho okolí. — — —

Čís. 6139.

Pojednávanie o vymeraní úhrnného trestu (§ 518, odst. 5, 6 tr. p.) je zmätočné podľa § 384, čís. 6 tr. p., ak bolo konané v neprítomnosti obhájcu, hoci ustanovenie obhájcu z moci úradnej bolo potrebné z niektorého z dôvodov uvedených v druhom odstavci § 518 tr. p.

(Rozh. zo dňa 15. februára 1938, Zm III 6/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin podvodu v dôsledku zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu z úradnej moci z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 6 tr. p. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu aj s verejným pojednávaním, ktoré rozsudku predchádzalo, a nariadil v tejto veci nové pojednávanie u krajského súdu; zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu odkázal na toto rozhodnutie.

Dôvody:

Proti rozsudku súdu prvej stolice, ktorým bol odsúdenému A. vymeraný súhrnný trest, podal zmätočnú sťažnosť len verejný žalobca čo do výmery trestu, zrejme tedy podľa § 518, odst. 9 tr. p.

Najvyšší súd nemohol rozhodnúť o zmätočnej sťažnosti, lebo sa presvedčil, že sa tu vyskytuje zmätok podľa § 384, čís. 6 tr. p., ktorý síce nebol uplatňovaný, ktorého však treba dbať z úradnej povinnosti v smysle posl. odst. cit. §.

Podľa § 518, odst. 2 tr. p. v prípade, keď doba trestov na slobode uložených zvláštnymi rozsudkami presahuje úhrnom dva roky, alebo keď odsúdený je vo väzení mimo sídla súdu, ktorý je povolaný k vyneseniu rozsudku, má byť odsúdenému v pokračovaní cieľom vymerania súhrnného trestu ustanovený obhájca z úradnej povinnosti. Takýto prípad vyskytol sa i tu, lebo išlo o štyri tresty, z ktorých dva boly po šiestich mesiacoch, jeden sedem mesiacov a jeden štrnásť mesiacov a presahoval teda ich súhrn dva roky. Avšak súd prvej stolice neustanovil pre odsúdeného obhájcu z úradnej povinnosti, ani sa obhájca nezúčastnil pojednávania pred oným súdom.

Tým bol zavinený zmätok podľa § 384, čís. 6 tr. p.; lebo keď zákon nariaďuje, že v pokračovaní cieľom ustanovenia súhrnného trestu má byť odsúdenému ustanovený obhájca, tým aj nariaďuje, že účasť obhájcu v tomto pokračovaní u súdu prvej stolice je nevyhnuteľná, najmä že pojednávanie v smysle § 518, odst. 5 a 6 tr. p. nemôže sa konať v neprítomnosti obhájcu. Tomuto smyslu zákona nasvedčuje aj citovanie § 384, čís. 6 tr. p. v predposlednom odst. § 518 tr. p.

Bolo preto podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. zrušiť rozsudok krajského súdu o vymeraní súhrnného trestu a nariadiť nové pojednávanie o návrhu na vymeranie súhrnného trestu. Zmätočná sťažnosť verejného žalobcu bola odkázaná na toto rozhodnutie, lebo sa ním stala bezpredmetnou.

Čís. 6140.

Stíhaním trestných činov podľa zák. čl. XL:1914 nechráni zákon žiadne práva súkromných osôb, ale výhradne len verejnoprávny záujem štátu, záležajúci v ochrane osôb vrchnostenských; v takýchto prípadoch prislúcha právo zastupovať obžalobu jedine štátnemu zástupcovi, nie však členovi alebo orgánovi vrchnosti, proti ktorému trestný čin smeroval; títo nemôžu prichádzať v úvahu ako poškodení.

(Rozh. zo dňa 15. februára 1938, Zm IV 695/37.)